

Pohádky

pro Rytíře řádu
čtenářského

Pohádky pro Rytíře řádu čtenářského napsali a ilustrovali žáci 9. A a 9. B ZŠ a MŠ Proseč - školní rok 2016/2017 jako součást projektu připraveného pro žáky 2. ročníku naší školy.

Název projektu:

Autorské čtení pro Rytíře řádu čtenářského aneb „Napsali jsme pro vás pohádky“ – viz příloha.

Autorsky se na vzniku pohádek podíleli a ilustracemi je doplnili:

Hana Odvárková	pohádka, ilustrace
Karolína Vávrová	pohádka, ilustrace
Veronika Lettlová	pohádka, ilustrace
Veronika Víchová	pohádka, ilustrace
Tereza Broulíková	pohádka
Ema Sodomková	pohádka, ilustrace
Anežka Sílová	pohádka, ilustrace
Jaromír Pytlík	pohádka, ilustrace
Luboš Doubravský	pohádka, ilustrace
Veronika Hledíková	pohádka, ilustrace
Veronika Uhrová	pohádka, ilustrace
Kristýna Třasáková	pohádka, ilustrace
Natálie Nešetřilová	pohádka, ilustrace

OBSAH

O Jabloňáčkovi.....	3
O Kaštánku Dobrodruhovi	4
O kouzelné píšť'alce.....	5
Toulavé kot'átko.....	6
Baletka	7
ČAJ	8
O kuchaři Jeníkovi a princezně Aničce.....	10
Neposedná včelka.....	12
O princí Petrovi.....	13
Podzemní svět skřítků	14
Dobrodružství myšky Zvonilky	16
O ztraceném králi	17
O zakletém království.....	20
Příloha: Projekt žáků 9. roč. pro žáky 2. roč.	22

O Jabloňáčkovi

Hana Odvárková

Je jaro a příroda se začíná probouzet ze zimního spánku. Zvířátka samozřejmě nemohou dlouho otálet, a proto vylézají ze svých úkrytů. Na louce pobíhá zajíc a z úlu v nedaleké zahradě vylétne první včelka. V té zahradě stojí mladá jabloň, a protože je jaro, začínají se na ní zelenat její první lístky. Ta zahrádka není domovem pouze pro včelky z úlu, ale pod jabloní si vyhloubila svoji komůrku i myška Běluška. Běluška měla krásný šedý kožíšek a chloupky se jí na sluníčku vždy krásně leskly. Ocásek měla zbarvený do růžova jako tvářičky té nejspañilejší princezny. Její krásu však kazila velká bílá skvrna na oušku. Ostatní zvířátka se jí kvůli tomu vždy smála, a proto dnes žije sama.

Jak čas plynul, měnila se i příroda. Najednou tu máme podzim a na jabloni visí zralá jablíčka jen k nakousnutí. A víte, děti, co se ještě děje na podzim? Ano, listí se barví do nejrůznějších barev a odstínů a nakonec ze stromu spadne. A to se vůbec nelíbilo listu Jabloňáčkovi, kterému se na mladé jabloni ohromně líbilo. Ze stromu měl výhled na celou zahradu a také viděl, co se kde děje.

Když se dověděl tu hroznou zprávu, začal brečet a naříkat. To samozřejmě slyšela Běluška a vyšla se ze své komůrky podívat, co se stalo. Jakmile uviděla, jak na stromě pláče Jabloňáček, hned jí došlo, co se děje. Bylo jí listu líto, a proto vymyslela, jak mu pomoci.

Běluška řekla: "Nebreč, vymyslela jsem, co uděláme. Až přijdou tvoje chvíle, pak si tě vezmu do své komůrky a budu se o tebe celou zimu starat. A až k nám na zahrádku přijde jaro, vynesu tě na jablůňku a ty opět přirosteš k větvičce." Jabloňáčkovi se tento návrh velmi zalíbil a jak Běluška řekla, tak se i stalo.

Celou zimu ležel list v posteli a Běluška se o něj řádně starala. Nebylo to vždy nejlehčí, ale společně to zvládli. Na jaře lístek opět přirostl a mohl se dále kochat krásným výhledem po celé zahradě. Tak se to každý rok opakovalo a z Jabloňáčka a Bělušky se stali velcí a opravdoví přátelé.

O Kašťánku Dobrodruhovi

Karolína Vávrová

Za jednou horou, dvěma údolími a blankytným mořem je zem, ne nijak velká, a v té zemi zahrada, v té zahradě sad, v tom sadu strom a v tom stromě bydlí Kašťanovi. Bydlí tu už odnepaměti.

Pan Kašťan pracuje ve společnosti svého otce a nemá na rodinu moc času. Paní Kašťanová pracuje doma, stará se o Kašťánka a o domácnost. A konečně Kašťánek Kašťan. Ano je to zvláštní jméno, ale je to malý, roztomilý klouček, co chodí do první třídy. Má dva kamarády Javora a Bukvu, se kterými stále vymýšlí různé hry a "lumpárny". Vypráví jim příběhy svého dědy plné dobrodružství a říká, že jednoho dne se také vydá do světa. Proto mu neřeknou jinak než Dobrodruh. To víte, takový kašťan má sotva tři centimetry, jak by se mohl sám vydat do světa. A tak se mu všichni ve škole kvůli tomu posmívají. Jednoho dne se ale Kašťan rozhodl. Vydá se do světa a nevrátí se, dokud nepozná celý svět.

O několik dnů později, tuším, bylo to pondělí, si brzy ráno sbalil raneček a šel. Šel a šel velice dlouho. Když byl na konci sadu, začaly ho bolet nožky, a tak přemýšlel: „Mám se vrátit, nemám se vrátit?“ Nevěděl, co má dělat. Stýskalo se mu po mamince a po tatínkovi, jenže musel dokázat, že je dost velký na to, aby prochodil „celý“ svět. A tak pokračoval dál.

Doma se zatím probudili a marně hledali svého synka, ten už byl bůhví kde. Tatínek utěšoval maminku, že se brzy vrátí. A měl pravdu. Jen co Kašťánek vyšel ze sadu, spustilo se peklo. Nejdříve ho málem někdo rozšlápl, pak snědl a nakonec zase něco fouklo zpátky do sadu. Kašťánek byl vyděšený a zároveň smutný. Rozhodl se, že se raději vrátí zpátky k mamince a tatínkovi.

Doma ho všichni radostně vítali, maminka jej div radostí neumačkala a tatínek ho objímal, jako kdyby byl rok ve světě, až se všichni štěstím rozplakali.

Kašťánek se z toho svého putování poučil a řekl si, že už nikdy, nikdy, nikdy nezatouží vidět svět.

Nebo ano???

O kouzelné píšťalce

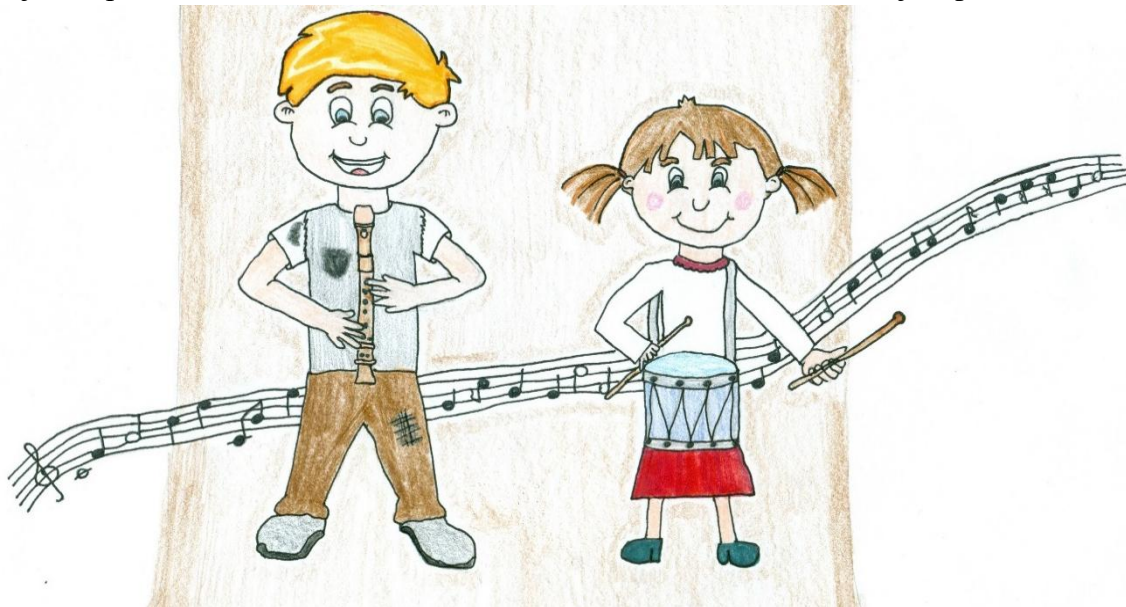
Veronika Lettlová

Na samém kraji jedné malé vesničky žila jedna chudá, ale velmi hodná rodina. Pantáta, panímáma, Matěj, Madlenka a poslední člen rodiny, kravička Matylda.

Pantáta pracoval jako švec, ale protože byla špatná doba, tak řemeslo moc neneslo. Panímáma prodávala mléko a sýr na trzích, kam ji Madlenka s Matějíčkem doprovázeli zpěvem a hudbou. Matějíček měl starou, přesto ale krásnou flétnu, na kterou dokázal zahrát všelijaké písničky. Madlenka nosila malý bubínek, na který bubnovala do rytmu a přitom zpívala. Rádi zpívali s maminkou na trhu, lidem se to velice líbilo, a dokonce sem tam přihodili i nějaký groš do klobouku. Tu si vyzpívali i několik zlatých, jindy třeba jenom pět grošů.

Jednoho krásného podzimního dne, kdy bylo na jarmarku spousta lidí a klobouk se plnil penězi, přišel k Matějíčkovi a Madlence starý žebrák. Když viděl, kolik peněz mají v klobouku, začal prosit o pár drobných. Na chleba, mléko, a že prý přijde tuhá zima, tak i na kabát. Děti se moc dlouho nerozmýšlely a daly žebrákovi dva zlaté. Rodiče je vždy učili pomáhat lidem, ať už chudým, či bohatým. Podaly tedy žebrákovi peníze, usmály se, řekly, ať dobře pořídí, a hrály dál. Ten den byl velmi vydařený, vyzpívaly si několik zlatých a ještě pár grošů. Maminka také prodala nějaké mléko a sýry a za peníze pořídila Madlence malou hadrovou panenku a Matějíčkovi dřevěný luk. A k tomu jim ještě spousta peněz zbyla.

Když opět uběhl týden a byl čas jít na trh, udělalo se mamince špatně. Měla bolehlav a velké horečky. Matějíček s Madlenkou se tedy rozhodli, že půjdou na trh sami. Rodiče je nejdříve nechtěli samotné pustit, báli se, aby se jim cestou něco zlého nestalo. Nakonec však vzal Matějíček svoji flétnu, Madlenka bubínek a vypravili se do města. Cestou si zpívali, tancovali a ani si nevšimli, že celou dobu za nimi někdo jde. Až když se Matějíček otočil, zjistil, že za nimi stojí starý pán. Vypadal urozený, krásný kabát, bělavé vousy a úplně nové boty. Vůbec netušili, kdo to je, až tu najednou v něm Madlenka poznala starého žebráka, kterému minulý týden darovali peníze. Vypadal tajemně, v ruce držel cosi malého, nějaké staré pouzdro, vypadalo to, jako obal na nějakou píšťalku. Žebrák se otočil na děti, natáhl ruku a beze slova jim podal obal, ve

kterém doopravdy byla malá píšťalka. Krásně zdobená píšťalka se zlatými ornamenty. Než stihli Matějíček s Madlenkou poděkovat, starý pán zmizel, jako by se po něm slehla

zem. V obalu kromě píšťalky byl malý složený pergamen, na kterém bylo tuší napsáno: „Pro Matějčka a Madlenku za jejich lásku a pomoc. Zahrajte na ni pouze, když budete potřebovat i vy pomoc!“ Matějček s Madlenkou hleděli, div jim nevypadly oči z důlků.

V ten den už nešli zpívat na trh, ale rovnou běželi zpátky domů, aby mamince a tatínkovi vyprávěli, co se jim přihodilo. Doma se dozvěděli se, že mamince je ještě hůře a nevypadá to s ní moc dobře. Ani babka bylinkářka si nevěděla rady, jak maminku vyléčit. Vyzkoušeli vše možné, bylinné čaje, různé zábaly, ale nic nepomáhalo, horečka stále neklesla. Potřebovali by nějaké kouzlo, nějakou pomoc, která by maminku uzdravila! Ano! Najednou si Matějček vzpomněl, co stálo v dopise. „Zahrajte vždy, když budete potřebovat i vy pomoc!“ To je ono! Matějček rychle utíkal do světničky, popadl obal s píšťalkou, stoupl si k posteli, ve které ležela nemocná maminka, a začal hrát tu nejlíbeznější písničku, kterou znal. Hrál teprve chvíli, když tu začala maminka pohybovat ústy! Matějček nemohl věřit svým očím, samou radostí dohrál písničku a rychle utíkal pro tatínka a Madlenku, aby věděli, že mamince je už lépe.

Maminka se postupně jako mávnutím kouzelného proutku uzdravila. Jenom Madlenka a Matějčekem věděli, že za to může ten starý pán a kouzelná píšťalka. Od té doby chodí Madlenka s Matějčkem hrát a zpívat nemocným lidem, kteří se vždy jako zázrakem vyléčí...

Toulavé koťátko

Veronika Víchová

Žilo bylo jedno koťátko. Jmenovalo se Mourek. Když se Mourek narodil, všem se hned zalíbil. Mourek rostl a rostl. Když mu byl asi jeden rok, začal zkoumat svět tím, že se z něho stával tulák. Třeba celý den nebo celou noc nepřišel domů. Když se pak vrátil, hned začal všem vyprávět, co kde viděl, slyšel nebo našel a s kým se skamarádil a další úžasné věci, které při toulání zažil.

Jednoho dne se rozhodl, že si najde jiný domov, než který zná, protože už mu nepříjde nejkrásnější na světě. Byla ještě noc, když se vydal na cestu. Šel velice dlouho, přešel mosty, louky, kopce a dokonce i skály. Když už se toulal druhý den, zahlédl na stromě krásnou kočičku. Rychle jí přispěchal na pomoc. Když jí pomohl ze stromu na zem, zeptal se, jak jí říkají.

Jmenovala se Micka a byla stejně stará jako Mourek. Micka ho také neznala, a tak se ho zeptala, co tu hledá. Mourek jí odpověděl, že se mu už nelíbilo, kde doposud bydlel, a že by chtěl bydlet někde jinde. Nabídl Micce, jestli nechce jít s ním, ale ona odmítla, a tak pokračoval sám.

Když už se blížil konec třetího dne jeho putování, konečně mu došlo, kde by vlastně chtěl bydlet. No přeci doma! A to už se vůbec nerozmýšlel a vydal se na cestu zpět, protože si uvědomil, že doma je přeci jen to nejkrásnější místo na zemi.

Když se tedy zase vracel domů z té dlouhé cesty za nejkrásnějším místem na světě, potkal opět Micku. Ta ho také moc ráda viděla a pak se zeptala: „Proč už se vracíš, Mourku?“ On jí odpověděl: „Už vím, kde bych chtěl strávit zbytek života,“ pak se s ní rozloučil a vydal se na zbývající část cesty domů.

Když spatřil bránu oplocení kolem jejich obydlí, radostí se rozeběhl. Přeskočil plot a už viděl svou rodinu. Byl velice šťastný, že je opět doma. Všem nakonec řekl: „Už vím, kde bych chtěl strávit zbytek života, no přeci u nás doma.“ Všichni pokyvovali hlavami a byli rádi, že přišel k rozumu a že je Mourek zase s nimi.

A pokud neumřel, tak si svého života užívá stále naplno.

Baletka

Tereza Broulíková

Kdysi dávno žila jedna holčička jménem Viktorie. Viki se od ostatních hodně lišila, proto pro ni bylo hodně těžké najít si nějaké přátelé. Ona a její rodiče hodně cestovali, takže i kdyby si kamarády našla, bylo by to jen na několik měsíců.

Viktorie nechodila do školy, učili ji rodiče, a tak se neuměla ani seznamovat. Jednou, když přijeli do města Štefanov, dostali zde její rodiče práci natrvalo. Ve městě si našli domeček a také školu pro Viki. Byla to pro ni veliká změna, protože nikdy předtím do školy nechodila. Konec prázdnin znamenal začátek školy a Viki do ní začala chodit. První školní den si děti vybraly místa, kde budou celý školní rok sedět. Viki si vybrala místo ve třetí řadě u okna. Druhý den do školy přišla i jedna holčička jménem Anička. Jelikož byla třída malá a místo bylo už jen vedle Viki, musela holčička k ní. Anička byla velice upovídaná a ráda se seznamovala. Anička neustále zahrnovala Viki otázkami a ona musela odpovídat. Uplynulo několik dní a z tiché Viktorie se stala upovídaná a usměvavá dívka. Viki řekla Aničce úplně všechno, co chtěla vědět. Z dívek se staly nejlepší kamarádky, které o sobě věděly úplně vše. Hodně si rozuměly a trávily spolu každou

volnou chvíli, kterou měly. Jednou je napadlo, že by se mohly přihlásit na balet. Zeptaly se rodičů a za týden v baletním studiu přibýly dvě nové žáčky, Viktorie a Anička. Velice se jim tam zalíbilo a nechtěly vynechat ani jednu hodinu. Viki byla do baletu velice zapálená, ale Aničku to po několika hodinách bavilo méně a méně. Paní učitelka si Viki velice oblíbila a věděla, že se v ní probouzí talent. Když Anička přestala na balet chodit, Viki chtěla také přestat, protože na balet začaly chodit, aby byly více spolu. Naštěstí Anička přemluvila Viki, aby zůstala. Anička se snažila Viki co nejvíce podporovat.

Za několik měsíců se konalo

baletní vystoupení. Jediný, kdo dostal sólo, byla Viki. Sklidila obrovský potlesk, který si opravdu zasloužila, protože předvedla krásný výkon. Rodiče a Anička na ni byli velice pyšní, protože překonala svůj strach z vystupování před lidmi. Od tohoto vystoupení se Viki stále více zlepšovala.

Uplynulo několik let a z Viki se stala úspěšná baletka, která už vyhrála několik soutěží. A jak to bylo s přátelstvím Aničky a Viktorie? Jejich přátelství bylo ještě větší než předtím. Anička si také našla koníčka, který ji baví stejně, jako Viki baví balet. Navzájem se obě podporovaly, protože měly, po čem tolik toužily, nejlepší kamarádku a zajímavou zálibu, které se chtějí trvale věnovat.

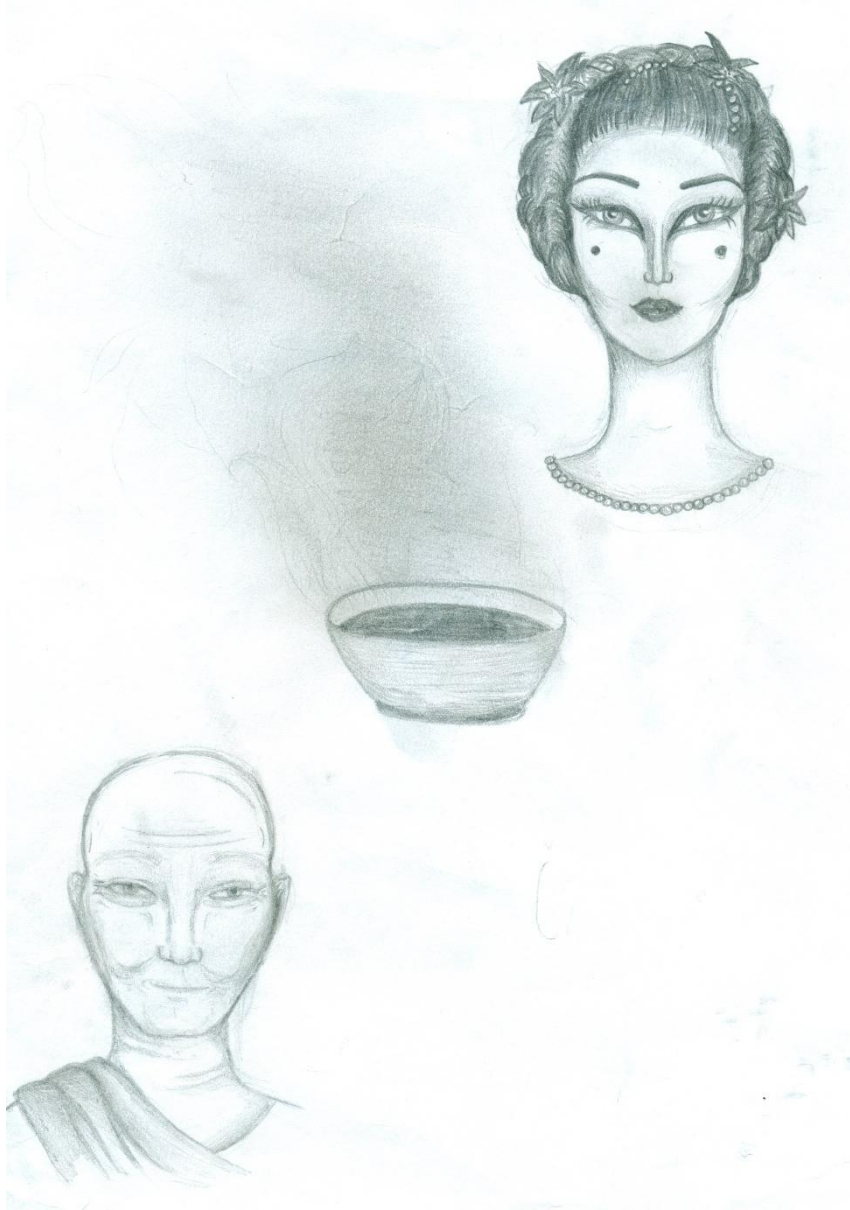
Takže nakonec vše dobře dopadlo.

ČAJ

Emma Sodomková

Na jedné vysoké hoře v Himálaji rostl keřík. Byl tam sám. Zpod mraků vysvitlo slunce a jeho teplo vysušilo zelené listy keříku. Teď byly hnědé a seschlé. Zafoukal silný horský vítr a uvolnil z keříku jeden suchý list. Chvilku ho honil sem a tam a rozemlel ho na malinkaté kousíčky...

Hluboko pod keříkem byla v hoře jeskyně. Bydlel v ní starý mnich a oddával se modlitbám a meditaci. Byl tam už dvacet let a za celou tu dobu nepromluvil s nikým ani slovo. Každé ráno si nad ohništěm, ve velké dřevěné misce ohříval horkou vodu, kterou vždy pil po ranní modlitbě. Kousíčky listu, vysušeného sluncem a rozemletého větrem, vletěly do misky starého mnicha. Horká voda se obarvila dohněda a začala úžasně vonět. Mnich už byl slepý a nevšiml si změny v jeho každodenním nápoji, ale ucítil tu krásně nasládlou vůni, která prostoupila celou jeskyni. Vzal misku a přiložil si ji k ústům. Ochutnal. Jeho tělem se rozlil úžasný pocit, který začínal uprostřed hrudníku a postupoval celým tělem. Mnichovi se v hlavě zformovalo slovo. Nikdy předtím ho neslyšel, ale přesně vystihovalo jeho pocit. Poprvé po dvaceti letech promluvil: „ČAJ.“ Přesně věděl, co má udělat. Sbalil si všechny svoje věci a opustil jeskyni. Vydal se dolů do údolí, kde stálo velké tibetské město. Opatrně nesl misku s čajem. Městu dominoval úžasný palác nevidaných barev a tvarů. Byl obrovský. Mnich prošel městem a postavil se před bránu paláce. Byla z mahagonu a její stvořitel do ní vyryl úžasně výjevy z historie města. Brána byla orámovaná zlatem a před ní stáli dva vojáci ve stříbřitě zelených oblecích s lesklými přilbami, od kterých se odráželo silné horské slunce. Mnich promluvil tiše, ale zřetelně: „Nesu poselství císařovně.“ Vojáci už slyšeli o moudrém mnichovi a tradice žádala, aby panovník města vždy vyslechl poselství mnicha. Pustili ho tedy dovnitř. Mnich se ocítl ve smaragdové hale, kde se všechno lesklo v zeleném světle zdí obložených drahými kameny. Přímo proti mnichovi se vypínaly do ohromné výšky další dveře, tentokrát z kovu. Byly zdobené úžasnými ornamenty. Mnich na ně lehce zatlačil a dveře se otevřely. Byl v zahradě. Když se podíval nahoru, neviděl žádný strop. Byla to otevřená místnost. Procházel kolem stromů a květin všech barev a tvarů. Pod nohama se mu pletli motýli a včely. Nad hlavou se mu proháněly opice a mnich vnímal i zpěv cizokrajných ptáků. Nakonec přešel mostek, který stál nad jezírkem, ve kterém plavaly ryby. Před ním se objevily zlaté dveře. Ornamenty na nich vystupovaly do světla místnosti. Mnich zaklepal a vešel. Stál v obrovské místnosti, obložené zlatem a stříbrem. Přejížděl po dlaždicích na konec sálu, kde končila jeho cesta. Obrovský trůn. Na něm seděla císařovna. Byla krásná. Její černé vlasy byly zapletené do složitěho účesu, ve kterém se leskly zlaté čelenky kontrastující s červenými a bílými květy. Celý její oděv byl v těchto barvách. Měla bílou pokožku, velké světlé oči, malé rty ve tvaru

lotosového květu natřené rudou barvou. Pod trůnem stáli vojáci ve stejných uniformách, jako měli vojáci před branou, ale tihle měli zlaté přilbice a meče vykládané diamanty. Královna vstala a pokynula hlavou. Mnich začal vyprávět svůj příběh. Dovyprávěl a ukázal královně misku. „To je čaj.“ oznámil a královna nechala ohřát nápoj. Když ochutnala, prostoupil jí ten samý pocit. Poslala vojáky pro ten zázračný keřík. Po dvou dnech čekání jí ho přinesli. Nechala keřík zasadit, ale do rána uschnul. Mnich pochopil a vysvětlil královně, že keřík nemůže jen tak vzít z místa, kde si vybral, že bude růst. Královna tedy s velkým zármutkem nařídila keřík vrátit

zpět. Mnich se chtěl vrátit do své jeskyně a pokračovat v meditacích. Vzal si tedy keřík s sebou. Královna si ještě utrhla jednu větvičku a s malou nadějí ji nechala zasadit. Ráno čekalo všechny v paláci překvapení. Na zahradě vyrašil malý keřík...

A co mnich? Vrátil keřík na vrchol hory a ten se ujal a znovu začal žít. Byl doma. Mnich se opět vrátil do své jeskyně, ale vždy ráno vystoupil na horu a natrhal si čerstvé lístky čaje.

Byl šťastný. Našel smysl svého života...

O kuchaři Jeníkovi a princezně Aniče

Anežka Sílová

„Vstávej!” zakřičela protivně služebná, když vtrhla Jeníkovi do komůrky. „Pan král bude snídat přesně za hodinu.” Jeník si povzdechl a šel smažit palačinky. Než se dvakrát v kuchyni otočil, přiběhla za ním princezna Anička. Chodila za Jeníkem často, protože se měli velmi rádi.

I když Anička byla děvče už téměř na vdávání, lezla po stromech a koupala se v řece jako vesnický chlapec.

Královna, Aniččina maminka, zemřela, když byla Anička ještě malá.

I když oba dobře věděli, že se vzít nemohou, protože Jeník je jen královský kuchař a Anička princezna, scházeli se v kuchyni a trávili spolu celé hodiny. Byla to láska jako z pohádky. Jeník nosil Aniče každý den k snídani její oblíbené palačinky se skořicí a se šlehačkou.

Jednoho dne ale nechal král vyhlásit, že přesně za měsíc se bude konat ples, kde si Anička vybere urozeného a bohatého ženicha. Anička se rozplakala: „Koho bych si měla vzít za muže, když nikoho jiného než Jeníka nemiluji.” Přiběhla za ním do kuchyně a začala znovu plakat. Jeník byl také smutný, ale nedalo se nic dělat. Anička tatínka přemlouvala, ať ples zruší, že miluje jen Jeníka a nikoho jiného si vzít nechce. Po chvíli si král uvědomil, že Jeníkův otec byl kdysi také rytíř na královském dvoře. „Brnění i s mečem je zamčené ve sklepě, když se bude Jeník hodně snažit a do měsíce se z něj stane opravdový rytíř, mohl by se ucházet o tvoji ruku,” řekl král. Anička celá štěstím bez sebe běžela do kuchyně za Jeníkem a všechno mu pověděla. Společně šli do sklepa, aby našli ono brnění. Když si ho Jeník zkusil, padlo mu jako ulité.

Hned druhý den si Jeník za své ušetřené peníze koupil koně a začal cvičit, aby se mohl účastnit rytířských zápasů, a tím získat nějaké peníze, jinak by si Aničku vzít nemohl. Do týdne se uměl ohánět mečem jako kdejaký zkušený rytíř. „Má to v krvi,” zabručel si král pod vousy, když pozoroval jak Jeník šermuje. Do dvou týdnů Jeník jezdil na téměř každý rytířský zápas. A jak mu to šlo! Vyhrával více zápasů, než rytíři, kteří už byli v mnoha bitvách. Peníze se jen sypaly. Tak probíhaly i zbylé dva týdny.

„Ples se koná již dnes večer,” řekla Anička vzrušeným hlasem Jeníkovi. Nevím, jestli mám dost peněz, abych přesvědčil tvého otce, že bych byl dobrý manžel.” Zpod postele vtáhl truhlu plnou zlatááků. „To není možné!!! Kde jsi tohle sehnal za tak krátký čas?” Jeník Aniče všechno pověděl, o všech turnajích, na kterých byl, kolik jich vyhrál a jaké viděl rytíře. Najednou přiběhla služebná a začala křičet, že se Anička má už dávno strojit a chystat a ne se tady vybavovat.

Anička i Jeník se tedy připravovali na ples a stále na sebe mysleli a modlili se, aby král Aniče vybral Jeníka jako budoucího manžela.

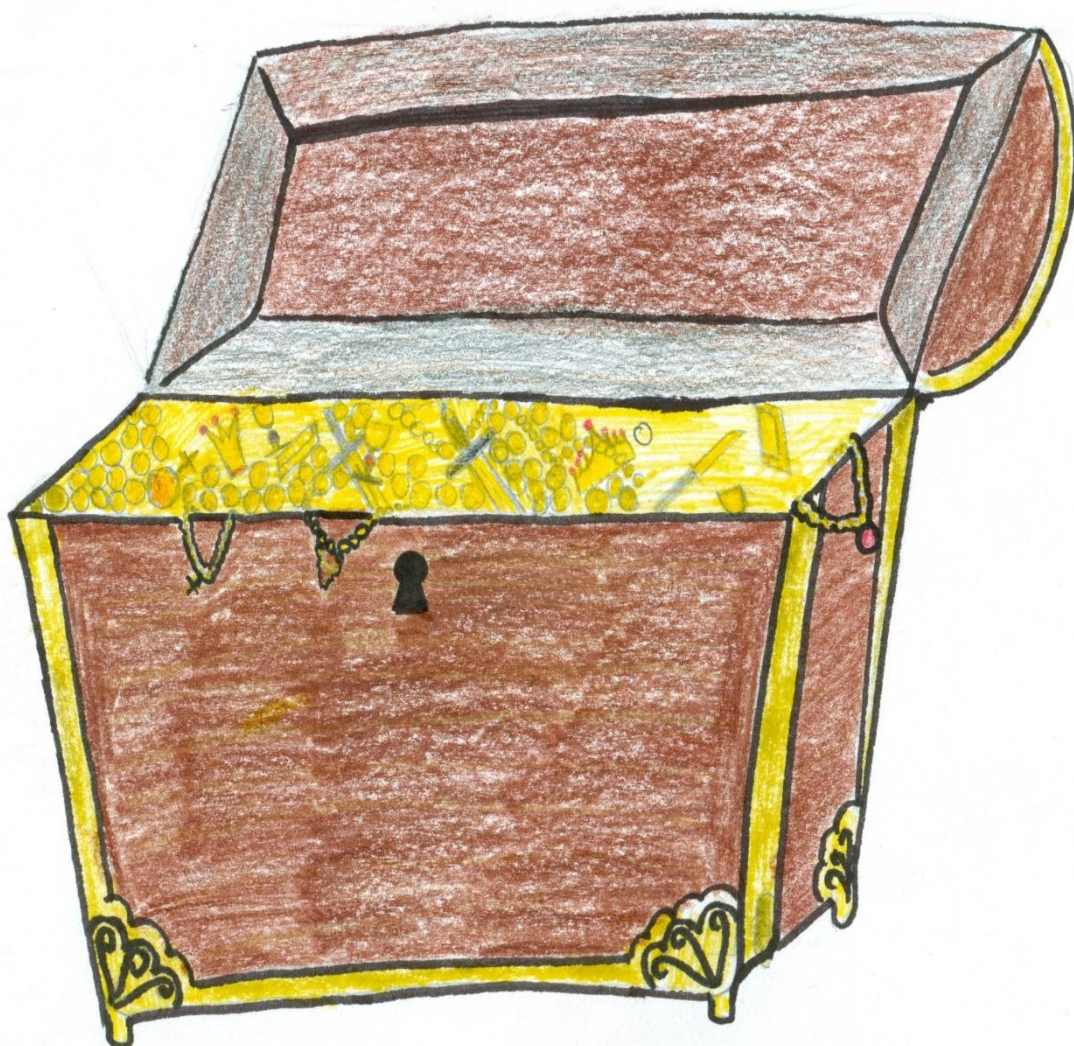
Ples začíná, urození princové i rytíři z okolních království žasli nad Aniččinou krásou a přinášeli jí ty nejdražší dary z celého světa. Přišla řada také na Jeníka, trásl se mu kolena a div z toho všeho nekoktal. Pan král se ho vyptával, jako všech ostatních, jak je bohatý, proč by mu měl Aničku dát a jaký jí přinesl dar. Jeník králi ukázal truhlu plnou zlatááků, čemuž král nemohl uvěřit, jelikož Jeník byl pouhý kuchař. Aniče jako dar přinesl pouťové srdce z perníku s nápisem „Z lásky.” Na Aniče bylo vidět, jak je šťastná a jak je do Jeníka zamilovaná.

Blížil se konec plesu a král měl konečně Aniče vybrat ženicha. Jeník s Aničkou napjatě čekali. Tu se král postavil a řekl: „Jako nejvhodnějšího ženicha pro moji dceru,

vybírám rytíře Jeníka, zasloužil se o Aniččino srdce a pro volbu ženicha je to nejdůležitější.” Jeník s Aničkou byli štěstím bez sebe. O týden později se konala svatba a z Jeníka se stal král a z Aničky královna.

Do roka se jim narodil syn, do dvou let dcera a pak ještě další tři děti. Vedli je k lásce, míru a pravdě.

Jeník s Aničkou byli nejlepší panovníci za posledních sto let. Zkrátka a dobře, byli to laskaví a milí panovníci. A pokud neumřeli, učí lidi lásce, pravdě a míru dodnes.

Neposedná včelka

Jaromír Pytlík

Byla jednou jedna larva a z ní se vyklubala malá včelka, která dostala jméno Zuzanka.

Čím rostla, tím víc nikoho nechtěla poslouchat. Ve škole se například učili o rostlinách. Paní učitelka říkala jména různých rostlin, ke kterým mohou, anebo nemohou létat. K heřmánku, k vlčímu máku nebo k tulipánu létat mohou. Pak ale vyprávěla o jedné kytičce, ke které je lepší se nepřibližovat, protože když by se napili jejího nektaru, usnou a zapomenou na všechno. A víte, jak se jmenovala? Tak já vám to povím, říká se jí „zapomněnka“.

Při další hodině letěli na výlet. Cestou viděli heřmánek, tulipány, sedmikrásky, ale i „zapomněnku“. Paní učitelka pro jistotu zopakovala, že kdo se napije jejího nektaru, zapomene na všechno. Zuzanka byla ale neposlušná, a tak se tam přesto letěla podívat.

Byla totiž také neposedná a zvědavá. Když přiletěla blíže, nektar jí tak zavoněl, že se ho musela napít. Za chvíli usnula a zapomněla na vše. Když se později probudila, nevěděla, kde je a kudy se dostane do svého úlu.

Po nějaké době se rozhodla, že svůj domov musí stůj co stůj najít. Po chvíli létání narazila na jeden úl, ale hned zjistila, že to není její domov. Pokračovala tedy k druhému úlu, ale to nebyl také ten správný. Už ztrácela naději, že se vůbec do svého úlu někdy dostane. Malá Zuzanka už byla na konci silami, ale řekla si, že ještě jeden úl zkusí.

A tak namáhavě vzlétla k úlu, který v dálce zahlédla. Když se k němu přiblížila, s velkou radostí zjistila, že to místo zná, byla totiž konečně doma.

Od té doby Zuzanka poslouchá a je nejvzornějším žákem včelí školy.

O princí Petrovi

Luboš Doubravský

Petr už jako malý chlapec věděl, že až vyroste, stane se princem.

Bydlel na vesnici u mlýna. Měl tříletou sestřičku Amálku, maminku Libuši a tatínka Tomáše, který se staral celý život o mlýn. Petr si každý den hrál u řeky u lesíka a vždy, když už se blížil večer, zavolala na něj maminka a on přiběhl. Ale jednou si Petr u řeky všiml nějakého modrého světla. A tak šel za světlem. Došel až ke studni, ze které to modré světlo vycházelo. Petr se chtěl toho modrého světla dotknout, ale nedosáhl na něj. Naklonil se do studně víc a víc, až mu vyčnívaly jen nohy. Už byl tak blízko, ale na

modré světlo nedosáhl. Natahoval se, co to nejvíce šlo, ale stále nic. Najednou se převážil a spadl do studně. Plaval níž a níž za světlem, až se dostal ke dnu studny, kde byl modrý kámen. Vytáhl ho z vody a dal ho do kapsy, vylezl ze studny a vrátil se domů. Rodičům řekl, že našel modrý kámen. Asi za týden se z království ozvala zpráva, že se princezně ztratil modrý kámen a ten, kdo ho najde a přinese zpět, dostane polovinu království a princeznu za ženu.

Petr doma řekl, že se tedy vydá do království. Maminka ho nejprve nechtěla pustit, ale nakonec souhlasila. Dali mu na cestu chleba a pěkné oblečení, aby se princezně alespoň trochu líbil. Petr se rozloučil s maminkou, tatínkem a malou Amálkou a vydal se na zámek. Cesta byla velice dlouhá. Šel přes louky, pak přes hluboký les. Musel obejít hory. Za nimi už byla cesta, která

vedla přímo k zámku. Petr přišel k bráně, kde bylo již tolik urozených princů, že si Petr ani nevěřil, že má ten pravý kámen. Po chvíli čekání na něho přišla řada. Šel za princeznu a králem nahoru do věže. Každý princ, který odtud odcházel, měl jenom jednu ruku a pak to Petrovi došlo. Oni princům, kteří donesou špatný kámen, useknou ruku. Petr byl celý vyděšený, že má špatný kámen, ale nakonec do věže vstoupil. Princezna se mu už od prvního pohledu zalíbila. Hned jak vytáhl z kapsy kámen, rozzářila se celá místnost. Král se na něj usmál a řekl mu, že dostane princeznu za ženu a polovinu království.

Za týden se zasnoubili. Petr s princeznu se po měsíci vrátili domů. Mamince a tatínkovi dal peníze, aby mohli žít lépe, a zase odjeli. Pokud nezemřeli, tak tam žijí do dnes.

Podzemní svět skřítků

Veronika Hledíková

Bylo překrásné zimní ráno. Sníh padal z čistě bílé oblohy a já jsem už ani očko nemohla zamhouřit z toho, co je dnes za den. Mám narozeniny! Vždycky jsem si přála dostat takovou tu panenku, co má zlaté dlouhé vlasy a šatičky tak vyšňořené, že by jí je i princezna záviděla. Byla bych jediná ve školce, ba i v celém městě, kdo by ji měl. A myslím, že dnes se mi mé přání splní a dostanu dárek, o kterém jsem vždy snila.

Když už jsem vstala z postele, přistrojila se a upravila se na svůj velký den, kdy mi bude šest let, sešla jsem po schodech do obývacího pokoje a tam už na mě čekala mamka, tatka a teta se strýcem. Všichni mi popřáli a teď nastal ten okamžik, kdy mám dostat dárek. Zavřela jsem oči a čekala. Pomalu je otvírám a vidím před sebou přesně takovou panenku, co jsem si přála. Nadšením ani nemohu dýchat a klepou se mi kolena. Poprosím všechny, zda je mohu opustit a jít si s ní hrát do svého pokojíčku. Poté jsem ji hned popadla kolem pasu a rychle vběhla do pokoje. Hrála jsem si s ní celé dopoledne, a tak mi celkem vyhládlo, ale naštěstí už byla dvanáctá hodina, takže jsem ji nechala v pokoji a běžela se naobědvat.

Po jídle jsem si odešla zase hrát. Když ale otevřu dveře, panenka nikde. Zběsile ji začínám hledat, ale ona jakoby se do země propadla. Můj svět se zhroutil, nevěděla jsem, co mám dělat a začala jsem brečet. Svalila jsem se na zem a utápěla se ve svém zármutku, když vtom vidím na místě, kde ležela panenka maličké šlápoty, takové stopy. Pořádně jsem zaostříla a všimla si, že ty stopy někam vedou, a to za moji postel! Rychle a bez promýšlení ji odsouvám. Našla jsem za ní otvor, který někam vedl.

Pomyslela jsem si, proč jsem si ho nikdy nevšimla, ale než mě cokoli napadlo, jakoby mě dovnitř něco vtáhlo a už jsem jenom padala a padala. Dopad nebyl tvrdý, jelikož jsem spadla do mechu. Když jsem se konečně rozhlédla, spatřila jsem kolem sebe maličké domečky, které mi připomínaly trpasličí domky z babiččina vyprávění. Bylo na nich něco čarovného, co ani nedokážu popsat. Když jsem ale pohlédla jinam, všimla jsem si, že se kolem mě začali hemžit malí človíci, takoví malí trpasličci. Nevypadali, že by mi nějak chtěli ublížit, ale spíše je nemile překvapilo, že v jejich světě je člověk. Nejprve jsem se samozřejmě představila a zeptala se jich, kde to jsem.

Jeden trpaslík předstoupil, řekla bych, že to byl asi jejich vůdce, a odpověděl na moji otázku, že jsem v říši skřítků, a hned na to se mě zeptal, jak jsem se sem dostala. Když jsem jim dovyprávěla, co jsem během celého dne prožila a jak jsem našla za postelí tunel, zavolali si k sobě maličkou trpaslici, která ihned vyšla před houf skřítků a podala mi zpět moji panenku. Radostí se mi z toho rozbušilo srdce, ale při pohledu na maličkou jsem byla zase smutná, protože jsem věděla, že si určitě nemají s čím hrát. A tak jsem jim navrhla, že když mi pomohou dostat se zpět do světa lidí, daruji všem trpasličím dětem svoje hračky, se kterými si již nehraju. Myslela jsem si, že se tak snadno dostanu nahoru, stejně jako sem dolů. Ale v tom byl právě ten háček, protože nikdo netušil, kde by takovou cestu mohli najít, jelikož vstup do světa lidí byl zakázán a vůbec kamarádství s lidmi bylo zakázáno.

Najednou se ozvala maličká, že ví, jak se dostat zpět, jelikož už tam několikrát byla. Nejdříve nám popsala celou cestu a potom jsme vybrali ty nejspolehlivější trpaslíky, kteří se se mnou vydají na cestu. Ze strachu, aby rodiče nezjistili, že jsem pryč, jsme vyrazili raději hned.

Zpočátku jsme se prodírali lesem, poté jsme museli do kopce, kde se během cesty začalo ochlazovat a začal foukat silný a chladný vítr. Cesta dále pokračovala mezi mohutnými skálami, kde jsme museli překračovat množství kamenů a dávat pozor, kam šlapeme. Docela mě překvapilo, že se maličká přes tuto cestu dostala. Museli jsme ji

neustále pomáhat, neboť jediná věděla, kudy máme dále pokračovat. Už to vypadalo, že se blížíme k cíli, když vtom před nás předstoupil mohutný, ošklivý muž. Byl to Zlobr! Nikdo se nehýbal, protože jsme se ho všichni báli, a protože to vypadalo, že se s nikým nechce „párat“, jestli mi rozumíte. Vtom předstoupila malička a začala se s ním bavit, jako by spolu byli dávní přátelé. Když se začal smát a povídat si i s námi, pochopila jsem, že vůbec není tak zlý, jak jsem si myslela. Dovolil nám, abychom kolem něho prošli a dostali se tak k cíli. Nakonec mně připomněl, že až budu procházet čarovnou stěnou, která rozděluje říši skřítků a zemi lidí, že musím myslet na to místo, kde chci vyjít.

A tak jsme tedy vyšli opět v mém pokojíčku. Vše vypadalo, že je v pořádku a že ani rodiče netuší, co se dělo. Tedy abych dodržela svůj slib o tom, že jim daruji svoje hračky, začala jsem je hledat a skřítkci si je hned ukládali do batůžků. Pak jsme se rozloučili a oni vklouzli zpět stejnou cestou do své země.

Od té doby se s maličkou setkáváme téměř každý den a hrajeme si s hračkami. Stali se z nás nejlepší přítelkyně. Dříve byl vstup do naší země zakázán, ale teď se můžeme navštěvovat, kdykoliv chceme, dokonce kvůli tomu opravili cestu, aby se k nám dostali malí i starší.

Chcete-li se také podívat do země, kde je jenom smích, láska a přátelství, tak zazvoňte na náš zvonek a společně podstoupíme dobrodružství, na které nikdy nezapomenete.

Dobrodružství myšky Zvonilky

Veronika Uhrová

V jednom starém a téměř rozpadlém domečku na kraji lesa, žila myší rodinka. Maminka, tatínek, jejich syn a Zvonilka. Vedli skromný, ale spokojený život. Jednoho dne se ozvalo z kuchyně: „To néé!“ Byla to myší maminka. Zvonilka, její dcera, přiběhla do kuchyně a zeptala se: „Co se děje, maminko?!“ „Docházejí nám zásoby jídla,“ odpověděla maminka. „Co s tím budeme dělat?“ problesklo hlavou Zvonilce. „Půjdu do světa,“ řekla po chvíli. „To nejde, na to jsi moc malá, Zvonilko.“

Ještě ten večer se všichni sešli u stolu a maminka jim řekla, jak jsou na tom špatně. „Jak jsem řekla, půjdu do světa,“ řekla znovu malá myška. Maminka se podívala na všechny u stolu. „Nevím, nevím jestli je to dobrý nápad,“ řekl bratr Zvonilky. „Hned zítra ráno se vydám na cestu,“ nedala se Zvonilka odbýt.

Druhý den ráno se tedy se všemi rozloučila a vydala se do světa. Šla a šla, kam jí nohy nesly. Pomalu se začínalo stmívat. „Kde dnes budu spát?“ pomyslela si. Ušla ještě kousek cesty, když vtom uviděla velké město. „Ráno se do něj půjdu podívat,“ řekla si a ulehla pod strom a spala.

Další den se vzbudila velice brzy ráno, aby mohla vyrazit. Když přišla na okraj města, uviděla hostinec. Tiše vběhla dovnitř. Bylo tam plno lidí. Zvonilka se pomalu plížila do kuchyně. Když vtom se za jejími zády ozvalo: „Hej, hej, kdo jsi?“ Zvonilka se rychle otočila. Stál za ní mladý a hezký myšák. „Já se jmenuji Kryštof“. „Ahoj,“ zakoktala, „já se jmenuji Zvonilka.“ „A co tady hledáš?“ zeptal se Kryštof. „Došli nám zásoby jídla, a tak jsem se vydala nějaké najít,“ odpověděla popravdě Zvonilka. „Aha, to je mi líto, tak pojd' se mnou, něco ti pomohu sehnat,“ řekl Kryštof. „Dobře, děkuji,“ odpověděla.

Pomalu se plížili po kuchyni. „Óóó,“ povzddechla si Zvonilka, „takového jídla!“ Pokračovali dál kuchyní, když tu najednou se před nimi objevilo něco bílého. „Pozor, honem pojd' sem!!!“ zavolal Kryštof. „Co to bylo?“ zeptala se po chvíli Zvonilka.

„Kuchař,“ řekl Kryštof. „Hele sýr!“ vyjekla malá myška. Nabrali ho, co se jim do batůžku vešlo.

Když vyšli z kuchyně, proběhli pod stoly a byli venku. „A co teď?“ zeptal se Kryštof. „Vydám se zpět domů.“ „Půjdu s tebou,“ řekl Kryštof. „Ale co na to řeknou moji rodiče?“ bála se malá myška. „To nevím, ale nějak jim to vysvětlíme.“

Kryštof se se Zvonilkou vraceli dlouhé dva dny zpět domů. Druhý den v podvečer vyšli na kopec a Zvonilka zavolala. „Hurááá, to je náš domeček.“ Když přišli, blíž celá rodina ji vítala s otevřenou náručí. Po chvíli si všimli Kryštofa. „Kdo to je?“ zeptala se maminka. „To je Kryštof, maminko,“ to on mně pomohl najít všechno to jídlo a překonat všechny překážky.“ „Aha, tak pojď dál,“ řekla maminka. Všichni se sešli u stolu a Zvonilka s Kryštofem jim vše vyprávěli. Když už chtěli jít spát, zeptala se Zvonilka: „A může tu s námi Kryštof zůstat?“ Maminka s tatínkem se po sobě podívali. „Když jste vyprávěli, jak ti Kryštof pomohl a jaký byl na tebe hodný, myslím, že proti tomu nic nemáme.“ „Jste ti nejlepší rodiče,“ zajásala Zvonilka.

Za půl roku se už chystala velká svatba. Sešly se myšky z celého okolí. Byla to ta nejlepší a největší svatba, kterou myši svět kdy zažil. Za několik měsíců bylo v domečku zase o něco veseleji. Zvonilce a Kryštofovi se narodily dvě malé myšky. Holčička a chlapeček. A jak jinak by se děti mohly jmenovat než Zvonilka a Kryštof.

A pokud neumřeli, tak tam jejich rodinka žije dodnes.

O ztraceném králi

Kristýna Třásáková

Daleko, až za Nekonečným jezerem na odlehlém panství, žila královna se svou dcerou Johankou. Byla to slečna již na vdávání, její černé dlouhé vlasy by jí mohl každý závidět. Modré oči měla jako pomněnky a každý ji obdivoval za její veselost. Ať se stalo cokoli, Johanka se vždy snažila být veselá. Její maminka byla na všechno sama, protože pan král jednoho dne odjel se svým vojskem do bitvy a už se nevrátil, a tak se musela královna o zámek a celou zemi starat sama. Zpočátku se bály, jestli na všechno budou stačit, ale postupem času si zvykly a vše zvládaly samy.

A zde začíná náš příběh. Král Vladislav, který miloval bitvy a války, sháněl další mladé chlapce do vojenské služby. Ale kdo by chtěl padnout v bitvě? A proto, když se to Matyáš dozvěděl, sbalil si potřebné věci, rozloučil se s otcem a odešel z království. „Měj se tu hezky, snad se brzy vrátím.“ „Sbohem,“ řekl Matyáš, když odcházel. „Matyáši!“ vykřikl ještě naposledy otec, „dávej na sebe pozor!“ Matyáš se otočil a jen se pousmál.

Musel jít hodně daleko a také se snažil, aby ho nikdo neviděl. Po cestě se mu nic mimořádného či zajímavého nepříhodilo.

„Putuji už dva měsíce a stále žádné jiné království.“ Jen co to dořekl, vyšel z lesa a před ním se objevilo jezero. Bylo to Nekonečné jezero. „Jé, to mám štěstí, je tu i loďka.“ Hned na ni nasedl a odrazil se od břehu. „Za tím jezerem musí být určitě nějaké království, tam já zůstanu,“ pomyslel si. Plavil se již třetí den, ale břeh byl stále v nedohlednu. Následující noc se přihnala veliká bouřka a vlnobití jako na moři.

Ráno se Matyáš probudil na druhém břehu, kde se tyčil krásný zámek. „Jak jsem se sem dostal?“ ptal se sám sebe. Pak se porozhlédl a uviděl u břehu rybáře, jak chytají ryby. „Jdeš jako na zavalanou, mladíku. Potřebujeme odnést ryby do královské kuchyně.“ Matyáš uchopil nádobu s rybami a vydal se do zámku. Jak tak šel chodbou a hledal kuchyni, potkal Johanku, která někam pospíchala, a tak do sebe narazili. „Co to

děláš, ty nešiko!“ vykřikla Johanka, která si však hned uvědomila, že to byla i její chyba. „Jaký nešika? Ty jsi tady letěla, jako by tě píchla voska,“ řekl rozčileně Matyáš. „Já jsem utíkala na nádvoří, ale co ty tady děláš? Nikdy dřív jsem tě tu neviděla.“ „Já nesu ryby do kuchyně, ale nevím, kde je.“ „Tak pojď, já tě tam zavedu,“ řekla Johanka už klidným hlasem. Nakonec Matyáš na zámku zůstal jako výpomoc v kuchyni.

Nějaký čas se na zámku nic nedělo. Matyášovi se Johanka líbila den co den více a více. Královna už by chtěla, aby si Johanka našla nějakého mládence, protože sama už na vše neměla sílu. A tak jednoho dne řekla Johance, že jede na dva měsíce navštívit pratetu do sousedního království. Johanka brzy zjistila, že starat se o zámek i celou zemi není tak jednoduché, jak se jí dosud zdálo. Jednou, když už opravdu nevěděla kudy kam, objevil se poblíž Matyáš. „Johanko, neboj se, já ti se vším pomohu.“

Měsíc utekl jako voda a Johance s Matyášem se dařilo víc a víc. Jednou spolu uklízeli knihovnu a Matyáš našel podobiznu pana krále. „Kdo to je?“ zeptal se Johanky. „To je můj otec,“ řekla Johanka a bylo na ní vidět, že se jí po něm zastesklo. „Nekoukej a pojď mi sem pomoci,“ řekla, protože se o něm už nechtěla bavit. Matyáš o tom obrázku celý den přemýšlel, protože mu někoho připomínal. V noci se vzbudil a vykřikl: „Vždyť je to můj otec.“ Ráno, když se Matyáš probudil, běžel to říci Johance. „Johanko, Johanko, ten muž na obrázku je můj otec.“ „Cože?“ zeptala se Johanka nechápavě. „No, můj otec je i tvůj otec.“ „Matyáši, ty ještě spíš, běž si raději lehnout.“ „Ne, ne, já nespím,“ bránil se Matyáš. „Tak si jsou třeba podobní, můj otec padl v boji.“ „Jestli mi nevěříš, můžeme se tam zítra vydat, stejně už se má vrátit královna.“ A jak řekli, tak udělali.

Druhý den, když se vrátila královna, řekli jí, že jedou na výlet. „Tak já se vrátím a ty odjíždíš?“ řekla královna, ale nemyslela to nijak zle, vlastně byla ráda. „Promiň, tak vítej zpátky, maminko!“

A tak vyjeli. „No jo, ale přes jezero to bude trvat tak měsíc,“ řekl Matyáš. „S tímhle pláštěm ne,“ odpověděla Johanka, objala Matyáše a v mžiku byli na druhé straně jezera. „Teď ale musíme jít opatrně, aby nás nikdo neviděl.“ Čtvrtý den došli k Matyášově domu. Matyáš zaklepal na dveře. „Otče, to jsem já,“ zašeptal Matyáš. „Už jdu,“ ozvalo se z domu. Už podle hlasu poznala Johanka svého otce. Potom vyšel a ztuhnul. „Johanko?“ zakoktal. „Tatínku!“ padla Johanka tatínkovi do náručí. „Kde jsi byl?“ zeptala se nechápavě. „Ztratil jsem plášť a nikdy jsem se nedostal na druhý břeh jezera, zkoušel jsem to několikrát, ale marně. Já jsem myslel, že už vás nikdy neuvídím,“ řekl se slzami v očích. „Tak teď nech vysvětlování, musíme se vrátit za maminkou,“ řekla Johanka. Všichni tři se objali, přehodili přes sebe plášť a v mžiku stáli před zámkem. Maminka byla zrovna v zahradě a seděla na lavičce. „Tak jsem opět tady,“ řekl pan král. Královna se rychle otočila, protože ten hlas moc dobře znala. Vběhla králi do náručí. „Kde jsi byl celá ta léta?“ řekla. „Tak se všichni posaďte, protože je to dost dlouhý příběh. „Jel jsem se svým vojskem do bitvy za Nekonečné jezero. V bitvě padl můj přítel, který doma měl syna. Manželka mu zemřela při porodu. A tak, než zemřel, mě požádal, jestli bych se postaral o jeho syna Matyáše, o tebe,“ otočil se na Matyáše. „Mnohokrát jsem se snažil dostat se přes jezero, ale marně. Vždy jsem se ocitl opět na tom samém břehu. A tak jsme se zabydleli na Vladislavově panství. A to je vše,“ dopověděl svůj příběh král. „Takže Matyáš není můj bratr?“ chtěla se ujistit Johanka. „Ne, není,“ řekl král s úsměvem. „V tom případě bych vás rád požádal o ruku vaší dcery,“ řekl nečekaně Matyáš. Všichni souhlasili.

Johanka byla nejkrásnější nevěsta a Matyáš byl nejkrásnější ženich. Časem se jim narodila dvojčátka. Děti rostly jako z vody a na zámku bylo veselo. A svého dědečka si hlídaly, aby se jim znovu neztratil.

O zakletém království

Natálie Nešetřilová

Bylo nebylo jedno malé začarované království. Existovala jen jedna možnost, jak zámek zbavit zlé kletby, kterou jim přiklela stará, zahořklá a zlá královna Anabel. Jinak se jí také říkalo královna „Bradavice“, protože jí na nose vyrostla obrovitá bradavice plná zla a kouzel. Bylo třeba najít zlatý klíč, který by odemkl zámek od hradu a všechny osvobodil. Spousta rytířů se snažilo zámek odemknout různými klíči, ale žádný neuspěl. Ale přece jen tu byla nějaká naděje.

V nedaleké vesnici se totiž narodilo miminko, větší, než normálně miminka bývají. Farář pověděl, že bude tak chytré, že ho žádná překážka nezastaví. Děťátku dali jméno Evžen. Uběhlo pár let a Evžen se už cítil jako dospělý a chtěl se vydat do světa. Ptal se maminky a tatínka, jakým směrem se vydat, kde by ho čekalo štěstí. Maminka odpověděla: „Vydej se směrem ke zlatému království, budeš se mít dobře, peněz plno a princeznu jak z růže květ.“ Evžen odpověděl: „Po bohatství netoužím. Toužím po štěstí a dobrodružství.“ Maminka mu položila otázku: „Vidíš ten obraz na stěně?“ „Ano,“ řekl Evžen. „Je to zakletý zámek, který žádný z rytířů té kletby nezbavil. Evžen vykřikl: „To je něco pro mě! No, ale jak vysvobodit království, musí být přece nějaká možnost, jak to strašné zlo porazit.“ „Ano, to je,“ odpověděla maminka. V knize „Tajemství“ se píše, že musíš najít jeden klíč, který zámek odemkne. Vydáš se směrem k potoku přes hustý les, stojí tam nejstarší vrba v téhle zemi. Vedle ní najdeš studně, která ti splní jen jedno přání. Zeptáš se jí, jestli by ti mohla poradit, kde klíč leží. A teď rychle do postele s spát, zítra tě čeká náročná cesta.“

Evžen se ráno probudil a přichystal se na cestu. Rozloučil se s maminkou a tatínkem a řekl jim, aby se o něho nestrachovali.

A Evžen už stojí na začátku hustého lesa a přemýšlí, jakým směrem se dát, aby nezabloudil. Jak se tak Evžen trmácel temným lesem, najednou uslyšel malé ptáče

vypadlé z hnízda. Položil ho tedy zpět do hnízda a hnízdo vrátil na větev stromu. Pak pokračoval dál.

Když konečně spatřil starou vrbu a vedle ní studěň „Přání“, zastavila ho tajemná žena s obrovskou bradavicí na nose a zeptal se mladíka: „Kampak máte namířeno, mladý muži?“ „Dobrý den, babičko,“ odpověděl mládenec a pokračoval. Ušel jsem už velkou dálku, abych našel studni „Přání“. Chci se jí zeptat, kde je uschován klíč od zakletého zámku.“ Stařenka mu na to povídá: „Říká se, že už mnoho rytířů neuspělo.“ Snažila se přemlouvat mladého muže, ale Evžen se přemluvit nenechal. Nakonec stařenka dodala: „Abys nakonec nelitoval, mládenče.“ Evžen se vydal blíže ke studni a začal vyslovovat přání. „Milá studni, přišel jsem, abych se tě zeptal, kde leží klíč, který odemkne zakletý zámek.“ Ze studně se ozval tichoučký hlas. „Musíš splnit jen jeden jediný úkol, dám ti hádanku, na kterou musíš najít odpověď ve své mysli, ale pozor, máš jen jeden jediný pokus.“ „Zvládnu to,“ odpověděl Evžen. „Tak tedy dobře,“ řekla studěň a začala s vykládáním hádanky. „Ostatní strojí, ale sama je nahá, co je to?“ Evžen se na chvíli zamyslel a pak z ničeho nic odpověděl: „Jehla“. „Správně,“ odpověděla studěň. „Jsi velice chytrý chlapec, teď ti prozradím, kde najdeš klíč k zakletému zámku. Vydáš se touto cestou k soše Josefa II. U jeho boty je malá skříňka s klíčem, který hledáš. Stačí vyslovit jméno jeho matky „Marie Terezie“ a skříňka se otevře.

Vydal se tedy cestou, kterou mu poradila studěň. Když dorazil k soše Josefa II., řekl, co mu studěň poradila. Skříňka se otevřela. Evžen uchopil klíč a běžel s ním k zámku. Zásunul klíč do zámku, ale nešlo s ním otočit. Zámek byl častým používáním velice poškozený. Naštěstí tu byli ještě ptáčci, kterým před časem pomohl. Ti ptáčci nebyli ledajací, byli kouzelní a ti mu nyní jeho pomoc vrátili. Podařilo se. Kletba byla zlomena a čarodějnice Anabel navždy zmizela.

Evžen dostal princeznu za ženu a půl království, vystrojili velikou svatbu a jestli neumřeli, tak tam žijí dodnes.

Příloha: Projekt žáků 9. ročníku pro žáky 2. ročníku

Název projektu:	Autorské čtení pro Rytíře řádu čtenářského aneb „Napsali jsme pro vás pohádky“
Cíl projektu:	Netradičním způsobem motivovat žáky k autorskému psaní a čtení (9. roč.) a k čtení s porozuměním - interpretace přečteného textu, výtvarné zpracování námětu (9. a 2. roč.)
Termín:	prosinec až duben
Předmět:	Český jazyk a literatura
Ročník:	9. a 2.

Dílčí cíle na oborové úrovni

2. ročník	žák čte literární texty přiměřené věku rozvíjí dovednost vyprávět o přečteném seznamuje se základními literárními pojmy výtvarně vyjádří vjemy a postoje ke skutečnosti na základě vlastního prožitku, podle vyprávění, četby
9.ročník	žák zvládá výstavbu souvislého textu a způsoby jeho členění oživuje vypravování výstižnými jazykovými prostředky vhodně využívá vědomosti o hláskosloví, spisovné výslovnosti, zvukové stránce věty v psaném i mluveném projevu charakterizuje literární postavu

Cíle na kompetenční úrovni

Kompetence komunikativní

9. ročník	
a) Písemný projev	žák své sdělení vyjádří písemně uceleně, se souvislou stavbou vět, odstavců a celého textu, se zaměřením na věc i s ohledem na svého adresáta a záměr sdělení
b) Ústní projev	před známým i neznámým publikem přednese své sdělení uceleně a srozumitelně; připraví si a použije poznámky tak, aby to jeho vystoupení nerušilo mluví výrazně, aby sdělil smysl, tempo přizpůsobuje adresátovi i obsahu, ovládá mimiku i gesta rozlišuje, co chce sdělit, v jaké situaci to sděluje a komu to sděluje, a v závislosti na tom použije vhodné jazykové prostředky

2. ročník

Naslouchání, navazování a udržování kontaktu při komunikaci

vyslechne druhého, aniž by ho zbytečně přerušoval; udržuje s mluvčím oční kontakt
odpoví na položenou otázku, řekne svůj názor na věc, různými způsoby vyjádří své názory, pocity a myšlenky

Kompetence pracovní

9. ročník

Vlastní práce

úkoly plní ve stanoveném termínu; v průběhu plnění úkolu kontroluje dodržení termínu splnění

Hodnocení

rozpozná kvalitní práci a dobře splněný úkol (podle zadání a předem stanovených kritérií); sám nebo ve spolupráci se spolužáky zhodnotí podle předem stanovených kritérií práci ostatních i vlastní práci

Vlastní práce

2. ročník

postupuje při práci podle jednoduchého návodu, pokud si neví rady, požádá o pomoc spolužáka či učitele

Postup a časové rozvržení

Prosinec -

1/ po zopakování učiva kapitoly vypravování v rámci slohového učiva žáci 9.A, 9.B napíší vlastní pohádku a doplní ji ilustrací
2/ učitel práce opraví a spolu s žáky vybere nejzajímavější texty

Únor -

3/ žáci je přepíší na počítači, svážou do složky včetně ilustrací

Duben -

4/ pod vedením učitele si žáci připraví autorské čtení své pohádky (lze i četbu po rolích ve skupinách nebo dramatizaci)
5/ po interpretaci ve třídě vyberou žáci spolu s učitelem 2 – 3 pohádky, které budou žákům 2. ročníku přečteny
6/ žáci si domluví s vyučující 2. třídy termín a hodinu realizace

Květen-červen

7/ Realizace

A/ přítomni jsou všichni žáci třídy 9.B a žáci 2.třídy

B/ mluvčí 9.roč. – moderátor – vysvětlí, proč právě pro ně byly pohádky napsány /Rytíři řádu čtenářského/ a vyzpítá se, jaké pohádky znají, kdo jakou nyní čte apod.

C/ četba ukázek ze sborníku pohádek 2 – 3

D/ po každé pohádce mají děti z 2. třídy stručně převyprávět, oč v pohádce šlo, říci, jestli se jim pohádka líbila, které postavy si zapamatovaly....

E/ žáci 9. ročníku sborníček dětem předají s tím, že až si všechny pohádky přečtou a nakreslí k nim obrázky / budou vystavené ve třídě/ pozvou autory pohádek na výstavu ilustrací a na četbu

vybraných pohádek, kterou si předem připraví. **Toto setkání se uskuteční do 15.6. 2017**

F/ žáci 9. roč. se rozloučí a odejdou.

Zhodnocení projektu: **Každý žák 2. třídy napíše jednu až dvě věty - své dojmy, nakreslí, namalují ilustraci k některé z pohádek. Nejlepší práce budou zveřejněny ve školním časopise.**

Žáci 9. ročníku připraví zprávu do školního časopisu Šotek i Prosečského zpravodaje.

Zpracoval a projekt vedl: Mgr. Zdeněk Pecina